

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobců: **a) E. Š., b) K. Š.**, oba zastoupeni Mgr. Michalem Roubíčkem, advokátem se sídlem Revoluční 8, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 1, za účasti: D. V., zastoupeného JUDr. Václavem Vladařem, advokátem, se sídlem v Plzni, Borská 13, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2010, č. j. MHMP 100839/2010/OST/Ko/Jn,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 28. 1. 2010, č. j. MHMP 100839/2010/OST/Ko/Jn, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 14.880,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Michala Roubíčka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhají přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo k odvolání žalobců částečně změněno rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 8 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 12. 12. 2007, č. j. OV/P8/2007/2422/Ši/5.

Tímto rozhodnutím stavební úřad vydal stavební povolení pro stavbu „Nepodsklepený dům se čtyřmi nadzemními podlažími a s nevyužitým podkrovím včetně napojení na inženýrské sítě“ při ulici Ďáblická, Praha 8, na pozemku parc. č. 547 v k. ú. Ďáblice (dále jen „předmětná stavba“), stanovil podmínky pro provedení stavby a rozhodl o námitkách účastníků řízení. Žalovaný svým změnovým rozhodnutím toliko konkretizoval projektovou dokumentaci předmětné stavby; ve zbytku odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí obsahu žaloby

[2] Žalobci v podané žalobě předně uvádějí, že předchozí rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 12. 2007, č. j. OV/P8/2007/2422/Ši/5, Městský soud v Praze soud zrušil rozsudkem ze dne 16. 4. 2009, č. j. 11Ca 252/2008 – 150, pro vady řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, protože skutkových stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný vydal nyní napadené rozhodnutí pouze po novém prostudování spisu a soudem vytknuté nedostatky žádným způsobem neodstranil.

[3] Žalobci namítají, že žalovaný nové, resp. další stavební povolení vydat vůbec nemohl, neboť územní rozhodnutí umisťující předmětnou stavbu bylo ještě před vydáním nyní napadeného rozhodnutí žalovaného soudem zrušeno (rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 6. 2008, č. j. 9Ca 161/2006 – 82). Žalobci zdůrazňují, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potvrzující rozhodnutí odvolacího správního orgánu tvoří jeden celek a okamžikem zrušení rozhodnutí odvolacího správního orgánu pozbývá právní moci, a tudíž i závaznosti a vykonatelnosti rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V dané věci bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2006, jímž bylo potvrzeno územní rozhodnutí ze dne 18. 7. 2006, zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 11. 6. 2008; rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2008, jímž bylo potvrzeno stavební povolení ze dne 12. 12. 2007, pak bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16. 4. 2009. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno 28. 1. 2010 za situace, kdy již neexistovalo pravomocné rozhodnutí o umístění stavby ani pravomocné rozhodnutí o vydání stavebního povolení a podmínky pro postup dle § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb. (stavební zákon) tudíž nebyly dány. Smyslem úpravy obsažené v tomto ustanovení (jak vyplývá z důvodové zprávy ke stavebnímu zákonu) bylo řešení situace, kdy stavba byla již fakticky umístěna pravomocným stavebním povolením a nebylo účelné ji umisťovat novým územním rozhodnutím. Žalovaný se nadto svého nezákonného a zrušeného rozhodnutí, jímž potvrdil územní rozhodnutí, opakovaně dovolává a používá jej k vyvrácení některých námitek žalobců. Řízení o umístění stavby nemohlo být vynecháno ani z jiného důvodu. Napadeným rozhodnutím byla poprvé označena projektová dokumentace (dále jen „PD“) stavby, dle níž má být stavba provedena. PD byla však v průběhu územního a stavebního řízení významným způsobem měněna, přičemž verze PD označená v napadeném rozhodnutí nebyla v územním řízení projednána a nebyly k ní tudíž ani vypracovány potřebné posudky týkající se oslunění a zastínění rodinného domku žalobců.

[4] Žalobci dále namítají, že žalovaný porušil ustanovení čl. 10 odst. 3 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška OTP“), ve spojení s ustanoveními § 110 odst. 2 písm. d), § 111 odst. 1 a § 115 odst. 1 stavebního zákona, když doprava v klidu je v PD předmětné stavby řešena od tohoto ustanovení odchylně, avšak potřebnou výjimku od stavebního úřadu stavebník nezískal. V době, kdy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, tato výjimka udělena nebyla, neboť stavebníci vzali žádost o její udělení zpět a žalovaný následně svým rozhodnutím ze dne 21. 7. 2009, č. j. S-MHMP 444653/2009/OST/Vč, řízení o jejím udělení zastavil.

[5] Žalobci uvádějí, že zdejší soud v odůvodnění svého rozsudku ze dne 16. 4. 2009 jednoznačně konstatoval, že se stavební úřad ani žalovaný dostatečně nezabývali námitkami žalobců týkajícími se negativních dopadů zamýšlené stavby na jejich nemovitost, když pouze odkázali na ust. § 111 odst. 2 stavebního zákona, na PD stavby a některá stanoviska dotčených orgánů, přičemž neuvedli popis rozhodných skutkových zjištění, z nichž vycházeli. Žalovaný do spisu doplnil stanovisko zpracovatele PD, Ing. V. Š., předložené stavebníkem, jež nemá žádnou důkazní hodnotu, avšak žádným způsobem nedoplnil skutková zjištění a neprovedl žalobci navržené či přímo předložené důkazy (např. posudek Ing. G. či posudek zpracovaný LI-VI Praha, spol. s r. o.). Jednotlivé námitky žalovaný odmítl s poukazem na § 114 odst. 2 stavebního zákona, s odkazem na nesouvisející vyjádření dotčeného orgánu, nebo svou úvahou, která však neměla oporu ve skutkových zjištěních.

[6] Žalobci namítají, že PD stavby je zpracována vadně a neřeší otázky přímo se týkající jejich vlastnických práv, a to zejména v otázce zastínění jejich nemovitosti a možného porušení její statiky, a to jak během provádění stavby, tak i po jejím dokončení. PD stavby tak neřeší širší vztahy konstrukcí a jejich vzájemné ovlivňování, konkrétně např. řešení rozdílného sedání, ověření hloubky založení sousedních objektů a z toho vyplývající opatření jako třeba podchycení základů, provedení dilatačních spár mezi sousedními objekty či zamezení vniku vlhkosti do sousedních objektů. PD stavby dále neobsahuje akustickou studii určující hladinu hluku při provádění stavby a studii týkající se intenzity a šíření vibrací během provádění stavby a jejich vlivu na statiku nemovitosti žalobců. V PD není žádná zmínka o tom, že má být stavba oddilátována od nemovitosti žalobců, ačkoli to žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí. PD je rovněž neúplná, neboť se nevyjadřuje k faktu, že kromě pilotů zřejmě bude třeba vyhloubit stavební jámu pro uložení železobetonových prahů, a neuvádí ani rozměry těchto prahů. Žalovaným uvedené řešení, že namísto stavební jámy budou provedeny rýhy pro základové prahy, které budou uloženy na pilotách, PD neobsahuje. Správní orgány se též nevypořádaly s důkazy týkajícími se zastínění nemovitosti žalobců a odvodu komínových a výfukových zplodin, které dle názoru žalobců přemění jejich obývací pokoj v neobyvatelný temný prostor, ani nepředložily žádný v tomto ohledu relevantní posudek; k otázce zastínění nemovitosti objektů se není možné vůbec vyjádřit, neboť parametry jednotlivých ověřených výkresů se v PD liší. PD stavby neobsahuje ani způsob odvádění kontaminované vody z parkoviště a příjezdových komunikací k němu, aby nebyl ohrožen zdroj pitné vody žalobců – studna. Na základě uvedených důvodů žalobci navrhuji, aby soud zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a aby soud přiznal žalobcům náhradu nákladů řízení.

III. Shrnutí obsahu vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě nejprve rekapituloval průběh stavebního řízení a poté vznesl námitku, že žalobci nejsou k podání žalobě aktivně legitimováni. Rozhodnutím správních orgánů nebylo rozhodováno o právech žalobců, neboť jim byla stavebníkovi povolena stavba na jeho vlastním pozemku, a zároveň není zřejmé, jaká práva žalobců by měla být napadeným rozhodnutím dotčena natolik, aby to způsobilo nezákonnost tohoto rozhodnutí.

[8] Není pravdou, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v rozporu s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16. 4. 2009, č. j. 11Ca 252/2008 – 150. Zdejší soud takový postup naopak předjímal, když nezrušil rovněž prvoinstanční rozhodnutí, ale naopak uvedl, že *„je povinností žalovaného správního úřadu náležitě, důkladně a podrobně se vypořádat s odvolacími námitkami žalobců“*. Soud žalovanému pouze uložil povinnost, aby se s některými námitkami žalobců vypořádal důkladněji, a to žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil. Tvzení žalobců, že žalovaný vydal nové stavební povolení ve věci, je nesprávné, neboť stavební povolení, vydané stavebním úřadem dne 12. 12. 2007, soud nezrušil. Tvzení žalobců o tom, že zruší-li soud rozhodnutí odvolacího orgánu, *„pozbývá právní moci a tím i účinnosti, závaznosti a vykonatelnosti i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu,“* nemá dle názoru žalovaného oporu v zákoně.

[9] Pokud jde o námitku týkající se zastínění, správnímu orgánu byly doloženy dvě studie s odlišným závěrem, a proto si objednal nezávislou studii, vypracovanou Ing. J. K., Ph.D. Dle této studie navrhovaná stavba vyhovuje požadavkům ČSN 73 4301. Osvětlení jedné místnosti v domě žalobců již v současnosti nevyhovuje požadavkům ČSN 73 0580-2 a další snížení je přípustné, neboť se jedná o zástavbu proluky. Stavba žalobců bude osluněna dostatečně. Co se týče tvrzené existence více variant PD, tuto nelze vyloučit; v předloženém správním spisu je však doložena toliko jedna varianta. Kopii PD stavební úřad žalobcům neposkytl, neboť k tomu ust. § 168 odst. 2 stavebního zákona vyžaduje souhlas vlastníka stavby nebo toho, kdo PD vytvořil, a žalobci takový souhlas nedoložili. Žalovanému není známo, odkud žalobci čerpali podklady pro své námitky, když nahlížení do PD jim dle jejich vlastních tvrzení nepostačovalo. Na základě shora uvedených skutečností žalovaný navrhuje, aby soud žalobu odmítl, případně aby ji jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí obsahu vyjádření osoby zúčastněné

[10] Osoba zúčastněná na řízení (stavebník) založila do soudního spisu vyjádření zpracovatele PD stavby, Ing. V. Š., ze dne 3. 5. 2010. Dle tohoto vyjádření nejsou Ing. G. a Ing. P., kteří nahlíželi do PD a vypracovali pro žalobce posudky, autorizováni dle zákona č. 360/1992 Sb., a proto jejich názory nemají žádnou váhu. Kvalitu PD naopak ocenila dozorčí komise ČKAIT Praha nebo Ing. P. M., statik odboru krizového řízení MHMP. Stávající stav stavby, kdy byly prováděny pouze železobetonové piloty, vylučuje vliv na sedání sousedního objektu; posudek Ing. G. není věrohodný, neboť piloty jsou umístěny na pozemku, k němuž neměl přístup. Ohrožení statiky nemovitosti žalobců

není s ohledem na způsob založení možné. Zatížení vibracemi se nepředpokládá, neboť se jedná o novostavbu, kde se neuvažuje s bouráním těžkými pneumatickými kladivy a stavby jsou vzájemně oddilátovány; informace o dilatační spáře PD obsahuje. Obavy z poškození stavby žalobců při provádění stavby podle dokumentace pro stavební povolení nehrozí, neboť tato dokumentace k tomu neslouží. Délka zdi při hranici pozemku žalovaných byla v projektu pro stavební povolení upřesněna, avšak tato změna neměla na oslunění nemovitosti žalobců žádný negativní vliv. Z hlediska řízení dopravy v klidu již není potřebná kritizovaná výjimka z čl. 10 vyhlášky OTP, neboť dokumentace byla doplněna o garážová stání.

V. Řízení před Městským soudem v Praze

[11] Městský soud v Praze (dále jen „soud“) nejprve zjistil, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobami oprávněnými. Námitka žalovaného, že je žaloba podána osobami neoprávněnými, neboť není zřejmé, jaká jejich práva by měla být napadeným rozhodnutím dotčena, není důvodná. Žalobci byli účastníky územního řízení a následně i stavebního řízení dle § 109 písm. e) stavebního zákona, neboť pozemek, na němž stojí nemovitost žalobců, bezprostředně sousedí s pozemkem, na němž má být realizována stavba, pro niž bylo vydáno předmětné stavební povolení, a napadené rozhodnutí se tudíž dotýká vlastnického práva žalobců, když realizace stavby může mít vliv na způsob a kvalitu užívání jejich nemovitosti. Žalobci tedy nepochybně splnili podmínky § 65 odst. 1 soudního řádu správního, neboť dostatečně určili, jakým konkrétním způsobem budou zkráceni na svých vlastnických právech (k totožnému závěru dospěl v obdobné situaci Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne ze dne 27. 1. 2011, č. j. 1 As 96/2010 – 142; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Míra dotčení příslušných práv takových osob při posuzování jejich žalobní legitimace nehraje žádnou roli. Žalovaný správní orgán si musí být těchto skutečností nepochybně vědom, neboť rozhodování v územním a stavebním řízení je jeho běžnou pracovní náplní, tím spíše, když zdejší soud k žalobě totožných žalobců již dvě jeho rozhodnutí zrušil.

[12] Soud následně na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního.

[13] Při jednání konaném dne ...

VI. Právní posouzení věci

[14] Klíčovou otázkou v projednávané věci je ta, zda mohl žalovaný jako odvolací správní orgán potvrdit, resp. změnit rozhodnutí stavebního úřadu o povolení stavby za situace, kdy bylo v mezidobí mezi rozhodnutím stavebního úřadu a tímto rozhodnutím žalovaného zrušeno rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí stavebního

úřadu o umístění stavby. Poté, co soud tuto otázku zodpoví, bude se moci případně zabývat jednotlivými žalobními námitkami vůči průběhu řízení před správním orgánem a věcnými námitkami vůči stavebnímu povolení, spočívajícími zejména v tom, že se správní orgány nevypořádaly s argumenty žalobců ohledně negativního vlivu předmětné stavby na jejich nemovitost.

[15] Soud na úvod konstatuje, že o žalobě proti stavebnímu povolení vydanému v předmětném správním řízení již jednou rozhodoval. Rozsudkem ze dne 16. 4. 2009, č. j. 11Ca 252/2008 – 150, zdejší soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2008, č. j. S-MHMP 132501/2008/OST/Ko/Jn, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 12. 2007, č. j. OV/P8/2007/2422/Ši/5 (jedná se tedy o totéž prvoinstanční rozhodnutí, které bylo nyní napadeným rozhodnutím změněno). V odůvodnění svého rozsudku zdejší soud uvedl: „*Městský soud v Praze v daném případě nemohl nepřihlídnout ke skutečnosti, že rozhodnutí o umístění předmětné stavby bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2008, č. j. 9Ca 161/2006 – 82. Ke zrušení tohoto rozhodnutí došlo právě z toho důvodu, že soud shledal zkrácení práv žalobců ve vztahu k územnímu řízení a ve vztahu k řízení o povolení výjimky. Pokud by soud k uvedeným skutečnostem nepřihlédl při posouzení zákonnosti rozhodnutí o povolení stavby, mohla by tato skutečnost mít za následek, že v důsledku vydaného a pravomocného stavebního povolení by již nebyly dány důvody pro vydání nového rozhodnutí o umístění stavby v územním řízení a právě ty námitky žalobců, které byly soudem shledány důvodnými v případě rozhodnutí o umístění stavby, by zůstaly v rozporu s účelem právní úpravy zcela nevypořádány.*“

[16] Žalobci v nyní projednávané věci především namítají, že žalovaný stavební povolení vůbec vydat nemohl, neboť vydání stavebního povolení bez existence územního rozhodnutí stavební zákon neumožňuje. Žalovaný tomuto názoru oponuje tak, že žádné nové stavební povolení nevydal, neboť stavební povolení ze dne 12. 12. 2007 nebylo soudem zrušeno, a svůj postup – spočívající v tom, že za těchto okolností nevydával nové územní rozhodnutí – opírá o ust. § 94 odst. 5 stavebního zákona, dle něž „*[d]ojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává*“.

[17] Soud k tomu uvádí že žalovaný v projednávané věci v žádném případě nemohl postupovat dle § 94 odst. 5 stavebního zákona. Ze stavebního zákona samotného i z judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že aby mohl správní orgán rozhodnout o povolení stavby, musí disponovat pravomocným územním rozhodnutím. Tato konstrukce vychází z toho, že územní a stavební řízení mají odlišný předmět a jsou provázaná, takže rozhodnutí vydané ve stavebním řízení vychází z rozhodnutí vydaného v územním řízení. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128, publ. pod. č. 1815/2009 Sb. NSS, uvedl: „*Pokud jde o samotné stavební povolení, to je obsahově závislé na územním rozhodnutí (viz bod [14] shora). Jedná se o typické řetězcí se správní akty, kde na územní rozhodnutí a v závislosti na něm navazuje vydání stavebního povolení; zamýšlenou činnost (zde stavbu uvedenou v bodě [1] shora) lze realizovat výlučně v případě pozitivní povahy všech rozhodnutí.*“ Stavební zákon tak např. ukládá správnímu orgánu, aby ve stavebním řízení ověřil, že projektová dokumentace je zpracována v souladu s podmínkami územního rozhodnutí (§ 111 odst.

1 písm. a/ stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012); jestliže pravomocné územní rozhodnutí v době rozhodování žalovaného neexistovalo, žalovaný nemohl vydání stavebního povolení svým rozhodnutím aprobovat. Závěr, že v době rozhodování ve stavebním řízení musí existovat pravomocné územní rozhodnutí, vyplývá *a contrario* rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 As 4/2009 – 111: „[R]ozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumávána správními soudy podle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). [...] V daném případě stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby disponoval pravomocným územním rozhodnutím a skutečnost, že později došlo k jeho zrušení, nemá na nynější přezkum rozhodnutí o dodatečném povolení stavby žádný vliv.“ (Podtrženo zdejším soudem.)

[18] Soud zdůrazňuje, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek, a to až do právní moci konečného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 8 As 44/2005 - 70). V právní moci je dle § 73 odst. 1 správního řádu rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání. Jestliže tedy bylo proti stavebnímu povolení podáno odvolání, stavební povolení nabývá právní moci až oznámením rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Jestliže bylo rozhodnutí odvolacího správního orgánu později zrušeno soudem a věc vrácena odvolacímu správnímu orgánu k dalšímu řízení, platí, že ode dne, kdy rozhodnutí soudu nabylo právní moci, žádné pravomocné rozhodnutí správního orgánu neexistuje, neboť se správní řízení o stavebním povolení nadále nachází ve fázi odvolacího řízení. Po právní moci rozhodnutí soudu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, tudíž není pravomocné a vykonatelné ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (v daném případě územní rozhodnutí). Jestliže správní orgán i v průběhu odvolacího řízení zjistí, že nejsou splněny podmínky pro vydání odvoláním napadeného rozhodnutí (v daném případě je touto podmínkou existence pravomocného územního rozhodnutí), nemůže k této skutečnosti nepřihlédnout (§ 89 odst. 2 správního řádu). Odlišný postup by vedl k nepřipustnému důsledku, že by bylo rozhodnuto o povolení stavby, aniž by k této stavbě bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí. Tvzení žalobce, že v řízení žádné stavební povolení nevydal, tudíž není přílehlavé situaci; stavební povolení nabylo právní moci až oznámením (žalobou napadeného) rozhodnutí žalovaného.

[19] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128, publ. pod. č. 1815/2009 Sb. NSS, uvedl: „Právní řád je založen na zásadě *presumpce správnosti aktů* vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. k tomu Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání, Praha, C. H. Beck 2009, s. 225, resp. v judikatuře NSS např. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005 - 188). Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti. Zrušení správního aktu má účinky toliko ex nunc, které působí výlučně do budoucna, akt již tedy nemůže v budoucnu založit další práva a povinnosti.“ (Podtrženo zdejším soudem.) V projednávané věci existovalo po určitou dobu pravomocné územní rozhodnutí (rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 8 ze dne 18. 7. 2006, č. j. OV/2005/4609/Ce/Mě, potvrzené rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2006, č. j. S-MHMP 340763/2006/OST/Ch/Ko), avšak právní mocí rozsudku zdejšího soudu ze

dne 11. 6. 2008 bylo uvedené rozhodnutí žalovaného zrušeno, tudíž uvedené územní rozhodnutí již nemohlo v budoucnu založit žádná práva a povinnosti. Nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 28. 1. 2010, tedy v době, kdy pravomocné územní rozhodnutí již neexistovalo.

[20] Ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona má předcházet neúčelnému postupu, spočívajícímu v tom, že by bylo po zrušení územního rozhodnutí vedeno další územní řízení, v němž by byla umístována stavba, která již na základě pravomocného stavebního povolení – o němž bylo rozhodnuto v době, kdy existovalo pravomocné územní rozhodnutí – fakticky stojí, resp. je realizována. Na okraj soud podotýká, že i pro takové případy předpokládá právní řád možnost obnovy řízení, pokud jsou pro ni splněny zákonem požadované podmínky (§ 100 odst. 1 písm. b/ správního řádu). V žádném případě však ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona nemůže legitimizovat takový postup správních orgánů, že správní orgán, jehož územní rozhodnutí bylo pro vady zrušeno soudem, nebude již následně muset územní rozhodnutí vydávat a postačí, když ve stavebním řízení následně rozhodne o povolení stavby. Takovým postupem by správní orgány fakticky obešly územní řízení a popřely smysl návaznosti mezi územním řízením a stavebním řízením, jak ji soud shora přdestřel.

[21] Postup a argumentace žalovaného v projednávané věci (např. vyjádření k žalobní legitimaci žalobců nebo názor žalovaného, že *„tvrzení o tom, že zruší-li soud rozhodnutí odvolacího orgánu, „pobývá právní moci a tím i účinnosti, závaznosti a vykonatelnosti i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu,“ nemá oporu v zákoně*) svědčí buď o naprosté neznalosti základních právních institutů, jimiž se při výkonu své činnosti každodenně zabývá, anebo o pohnutkách, které nemají s řádným výkonem povinností orgánu státní správy nic společného. Žalovaný tím, že dílčím způsobem změnil a ve zbytku potvrdil předmětné stavební povolení, aniž by existovalo pravomocné územní rozhodnutí, závažným způsobem pochybil a jeho rozhodnutí je tudíž nezákonné.

[22] Postup správních orgánů, které vydaly stavební povolení, aniž by existovalo pravomocné územní rozhodnutí, ústí v situaci, že bylo parkování v klidu upraveno odchýlně od čl. 10 odst. 3 vyhlášky OTP, avšak neexistuje rozhodnutí o povolení takové výjimky, jež mělo být vydáno právě v rámci územního řízení. Dle tvrzení žalobců vzal stavebník žádost o udělení této výjimky zpět a rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 7. 2009, č. j. S-MHMP 444653/2009/OST/Vč, bylo řízení o této výjimce zastaveno; žalovaný toto tvrzení nerozporuje a pouze uvádí, že se tato věc nijak nedotýká práv žalobců. Zdejší soud přitom v rozsudku ze dne 11. 6. 2008 označil za nezákonný postup žalovaného, který neumožnil žalobcům účast v řízení o udělení této výjimky, a tato skutečnost byla jedním z důvodů pro zrušení územního rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení uvádí, že byla PD stavby později změněna tak, že byla doplněna garážová stání, tudíž PD s uvedenou výjimkou již nepočítá; tato skutečnost, o které se ostatně žalovaný ani náznakem nezmiňuje, tedy že se PD stavby měnila, aniž by tyto změny byly zohledněny v územním řízení, koresponduje s argumentací žalobců a dokresluje zmatečnost postupu správních orgánů.

[23] Vzhledem kuvedenému právnímu názoru je předčasné, aby soud posuzoval jednotlivé námitky týkající se negativních dopadů předmětné stavby a podrobností samotného provádění stavby, neboť tyto věcné otázky opět vytanou v průběhu navazujícího územního a případně i stavebního řízení a správní orgány se s nimi budou muset vypořádat. Bude záležet na žalobcích, zda a jakým způsobem následně zformulují námitky proti rozhodnutí správních orgánů a zda se budou ochrany proti těmto rozhodnutím případně opět domáhat u správního soudu.

[24] Soud přesto považuje za vhodné vyjádřit se v krátkosti ke způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s některými námitkami žalobců, neboť rozhodnutí týkající se předmětné stavby posuzuje zdejší soud v posledních letech již potřetí a rozhodnutí žalovaného vykazují stále tytéž nedostatky.

[25] Žalovaný v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě odkazuje na ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona s tím, že žalobci měli své námitky stran negativních dopadů stavby uplatnit již v územním řízení. Jak je však zřejmé i z rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 6. 2008, jímž bylo zrušeno územní rozhodnutí, žalobci tyto námitky v územním řízení uplatnili, a právě proto, že se s nimi správní orgány dostatečným způsobem nevypořádaly, soud napadené územní rozhodnutí zrušil. Podmínkou postupu dle § 114 odst. 2 stavebního zákona, tedy aby správní orgány ve stavebním řízení nemusel přihlídnout k námitkám, které mohly být uplatněny v územním řízení, je z logiky věci skutečnost, že se správní orgány s těmito námitkami v územním řízení náležitě vypořádaly.

[26] Žalovaný na několika místech napadeného rozhodnutí vyjadřuje názor, že žalobců se umístění a realizace předmětné stavby nedotýká, neboť stojí na sousedním, a nikoli jejich vlastním pozemku. Žalovaný však přehlíží skutečnost, že stavba může mít vliv na výkon vlastnického práva jiných osob i bez toho, aby stála na jejich pozemku, a tyto osoby mohou své vlastnické právo ve správním řízení hájit a správní orgány se musejí se všemi jejich námitkami náležitě vypořádat. Z rozsudků zdejšího soudu ze dne 11. 6. 2008 a 16. 4. 2009 je zřejmé, že žalobci vznesli již dříve v územním a stavebním řízení řadu konkrétních výhrad týkajících se vlivu předmětné stavby na jejich nemovitost. Zdejší soud v obou uvedených rozhodnutích dospěl k závěru, že se správní orgány s námitkami žalobců dostatečně nevypořádaly, a po přezkoumání nyní napadeného rozhodnutí konstatuje, že své povinnosti nedostály ani tentokrát.

[27] Žalobci vznesli ve vztahu k projektové dokumentaci stavby řadu konkrétních námitek týkajících se ohrožení statiky jejich domu a průběhu stavebních prací, které by jejich dům mohly poškodit (např. značný objem stavby, která má být bezprostředně napojena na jejich přízemní domek, statické zabezpečení stavební jámy, přenos vibrací při hloubkových vrtech). Žalobci na podporu svých tvrzení předložili odborný posudek Ing. G., z něhož dle jejich názoru vyplývá, že je ohrožení jejich práv reálné, neboť v době, kdy začala stavba nosných pilotů v bezprostřední blízkosti nemovitosti žalobců, došlo k jejímu narušení. Zdejší soud již při předchozím přezkumu stavebního povolení konstatoval nedostatečnost a neurčitost odůvodnění rozhodnutí žalovaného a uvedl, že „[z] obsahu spisového materiálu je přitom zřejmé, že správní úřady odkazovaly především

na projektovou dokumentaci, která však obsahuje statické posouzení povolované stavby, ale nevyjadřuje se již blíže k statickému zabezpečení nemovitosti žalobců. V nyní přezkoumávaném rozhodnutí žalovaný nanejvýš obecným způsobem popsal zvolené stavební řešení a stejně obecným způsobem, bez odkazu na konkrétní skutková zjištění, konstatoval, že dle názoru jím preferovaných odborníků a dle projektové dokumentace nehrozí nemovitosti žalobců žádné nebezpečí. Soud přisvědčuje žalobcům též v tom, že stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 18. 2. 2005 se vibracemi vzniklými při stavební činnosti nezabývalo. Žalovaný se nevypořádal ani se související námitkou žalobců, že se akustický výpočet, obsažený v projektové dokumentaci, vztahuje pouze ke statickému posouzení umístěvané stavby a nikoli k jejímu vlivu na okolí.

[28] Obdobná je situace ohledně námítky týkající se možného zastínění nemovitosti žalobců. Zdejší soud již ve zrušujícím rozsudku ze dne 11. 6. 2008 označil závěry správních orgánů stran této námítky za nepřezkoumatelné, neboť se nijak nevypořádaly se studií oslunění a zastínění ze dne 10. 1. 2002, vypracovanou Ing. B., a se závěry z ní vyplývající, a s posudkem o oslunění, vypracovaným Ing. P. P. LI-VI Praha spol. s r.o., z července 2002, na něž žalobci poukazovali. S těmito žalobci předloženými důkazy se žalovaný žádným způsobem nevypořádal ani v nyní přezkoumávaném rozhodnutí, když pouze obecně odkázal na jinou odbornou studii, která dospěla k jinému závěru.

[29] Vyjádření zpracovatele PD stavby, Ing. V. Š., ze dne 3. 5. 2010, které založila do soudního spisu osoba účastněná na řízení, s řadou námitek žalobců věcně a konkrétním způsobem polemizuje, avšak soud nemůže při přezkumu rozhodnutí žalovaného k tomuto vyjádření přihlížet, pokud jeho obsah není součástí předmětného rozhodnutí žalovaného.

[30] Soud uzavírá, že žalovaný pochybil, když rozhodl tak, že změnil rozhodnutí o vydání stavebního povolení stavebního úřadu ze dne 12. 12. 2007, č. j. OV/P8/2007/2422/Ši/5, v době, kdy neexistovalo pravomocné územní rozhodnutí. Tento postup má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, jež je důvodem pro jeho zrušení (§ 78 odst. 1 soudního řádu správního). Žalovaný se kromě toho rovněž nevypořádal s některými námitkami žalobců a naopak své závěry dostatečným způsobem neodůvodnil. Rozhodnutí žalovaného je tudíž částečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a/) a skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech (§ 76 odst. 1 písm. b/). Soud proto z uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

VII. Rozhodnutí o nákladech řízení

[31] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

[32] Náklady řízení, které vznikly žalobcům, jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem z podané žaloby ve výši 3.000,- Kč a soudním poplatkem z návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč, a dále sestávají z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 3100,- Kč a souvisejících úhrad hotových výdajů po 300,- Kč, snížené o 20% podle ust. § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů; náhradu v celkové výši 14 880,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobcům do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Michala Roubíčka, advokáta.

[33] P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. března 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová